
REISVERSLAG 2020

In februari 2020 zijn Marijn van de Laar en Jan van Corven, beiden bestuurslid van de Stichting Jeugdwelzijn Zuid-India, op eigen kosten naar Tamil Nadu gegaan voor een werkbezoek. Zij doen hier verslag van hun reis.

De nieuwe reis naar Zuid-India begon op maandag 10 februari 2020 uitermate stormachtig. Zowel de vlucht van Amsterdam naar München als de vlucht van Krakow naar München werd vanwege de storm, die dat weekend over Europa raasde, gecancelled. Dat betekende voor ons beiden dus apart reizen op dinsdagochtend. Uiteindelijk kwamen we woensdagnacht kort na elkaar op het vliegveld van Trivandrum aan met 12 uur vertraging. Gelukkig stond chauffeur Durai op ons te wachten. Er

Een schoolklas in Tamil Nadu ziet er anders uit dan hier bij ons.

---

volgde een korte nacht en een dag om bij te komen. Die donderdag trokken we op met Zail Singh. We bezochten zijn moeder, deden samen met hem inkopen, we lunchten samen met Fr. Clared, één van zijn vrienden, en bezochten de viering in Zail Singh's parochiekerk.

De volgende dag (vrijdag) begon met een wandeling van twee uur. In de namiddag werden we verwacht in Alanchy voor de inzegening van de vergrote parochiekerk. Dit was een ware happening met de oude bisschop Remigius, een tiental priesters en wel 10.000 gelovigen in en rond de kerk.

Zaterdag 15 februari was gereserveerd voor Rucode, waar in rap tempo twee nieuwe klaslokalen voor de dagopvang van gehandicapten worden gebouwd, gefinancierd door onze stichting en met hulp van "Bouw voor Bouw" in Uden. Ter plekke besloten we een bedrag van €1500 beschikbaar te stellen voor de inrichting van de nieuwe lokalen. Samen met Dr. Johnson Raj van ProVision bezochten we Mylaudy. Dit is een centrum voor gehandicapte kinderen waar we onze oude bekende Dr. Zipfel, de oorspronkelijke Duitse arts en oprichter van het centrum, weer ontmoetten.

Op de zondag waren we ongeveer heel de dag te gast bij de parochie van Fr. Hensen. Marijn deed de mis 's morgens vroeg, we bezochten een paar basisgemeenschappen en lieten ons informeren over de werkzaamheden van de leden van de gemeenschap. In de avonds zijn we naar Kanyakumari gereden, waar we samen met Fr. Henson en vrienden hebben genoten van een goed diner.

Maandag 17 februari hebben we de grote reis gemaakt naar Dindigul, waar we, met Fr. Samson, ons kinderkuis hebben bezocht. Daar werden we onthaald met de gebruikelijke dans- en zangpartijen van de kinderen en een souper, klaargemaakt door de zusters. Daarvóór hadden we de 26 zonnepanelen bekeken op het dak en ons laten informeren over de voordelen ervan.

Dindags zijn we verder gereden naar Ooty (Ootacabund), waar we uitgenodigd waren door de bisschop Mgr. Amalray. Het was een prachtige tocht met aan het eind een urenlange slingerweg met haarspeld- bochten door de bergen, met aapjes op de railing langs de weg. We kregen een uitermate hartelijke ontvangst hoewel de buitentemperatuur ronduit zo'n 30 graden lager was in verband met de hoge ligging.

Op 19 februari bezochten we een thee- en een chocoladefabriek en deden we enkele inkopen. Na de middag vertrokken we voor de terugreis naar Dindigul, waar we de volgende morgen de bisschop Mgr. Paulsamy zouden ontmoeten. Onderweg hebben we een nieuw project bezocht voor onze stichting: de bouw van drie nieuwe klassen voor dalits-kinderen in het achtergebleven gebied rondom Periya Kodivery. Tijdens ons korte bezoek (in verband met de tijdsdruk) hebben we de school toegezegd, dat wij gaan proberen dit project voor hen te verwezenlijken. Het ontbijt en de daaropvolgende dag (donderdag) ontmoeting met Bisschop Paulsamy van Dindigul was allerhartelijkst. We hebben bij hem de toekomst van het kindershuis besproken. Aan een meerjarenvisie voor het *Children Care Centre Vedappatti* wordt door het diocees nog gewerkt. Kort daarop begon de reis naar onze gastheer in Vellamadam, waar het kinderziekenhuis is gevestigd. Laat in de avond bereikten we onze thuisbasis, moe maar met een voldaan gevoel.

Vrijdag was een rustdag die welkom was.

De volgende dag, zaterdag 24 februari, was de bisschop van Kottar Nazarene bij het ontbijt aanwezig om Marijn uit te zwaaien. Daarna aanvaardde Marijn de thuisreis en bleef Jan achter. Het verslag is verder door Jan geschreven.

Op zondag had ik een vol programma. In een nabijgelegen dorp was een zogenaamde 'camp' gepland door de camp-medewerkers van het Gerdi Gutperle kinderziekenhuis, onze thuisbasis tijdens het verblijf in India. Camps zijn georganiseerde bezoeken van een team van doktoren en verpleegsters die de gezondheid van kinderen lokaal checken en aan de ouders

voedingsadviezen voor hun kinderen verstrekken. Ouders gaven massaal gehoor aan de oproep hun kinderen (gratis) te laten controleren op hun gezondheid.

Daarna ging ik met enkele mensen van het kinderziekenhuis naar Tachanparai op zoek naar fr. Carmel. Hij bracht me in een bootje naar een eiland waar 'tribals' wonen in zeer eenvoudige omstandigheden. Echt het gevoel dat men nog nooit witte mensen had gezien. Ik werd hartelijk ontvangen met een uitgebreide voorstellingsronde.

Voor elk wissewasje moeten de eilandbewoners naar de wal. Daarvoor zijn 4 bootjes beschikbaar. Voor de kinderen is er een lagere school met de laagste 4 klassen. De oudere kinderen moet elke dag met het bootje naar scholen aan de wal. De bewoners is gevraagd een voorstel te formuleren voor een project dat het welzijn van de eilandkinderen kan bevorderen.

Maandag was een weer rustdag. Er was een ayurvedische massage in Kanyakumari voor me gepland. Een hele ervaring waar ik erg van opknapte.

De dag erna (26 februari) heb ik een bezoek gebracht aan het Kottar Social Services instituut. Onder andere bracht ik een bezoek aan de Middelbare Beroeps Opleiding Lawrence Technical School voor automonteurs en loodgieters. Studenten krijgen praktijkles met sterk verouderde apparatuur en gereedschap. Ze werken met motoren die al in geen 30 jaar niet meer te zien zijn op de Indiase wegen. De schoolleiding erkent dat de praktijkopleiding erg archaisch is met weinig toegevoegde waarde. Het zou mooi zijn een overdracht van gebruikte gereedschappen en apparatuur uit Europa te regelen. Daar gaat de stichting aan werken.

De laatste dag van het verblijf in India bracht ik een bezoek aan een aantal werkvoorzieningsprojecten, een voedselvoorzieningsproject voor de armen. Het is goed te zien dat toch veel Indiërs begaan zijn met het lot van hun arme medemens, die meestal in uiterst treurige omstandigheden moeten leven. Opbeurend was ook het bezoek aan een gehandicapte man ('physically challenged') die zelf een tijdschrift uitgaf alsmede blogs en vlogs om meer

aandacht te vragen voor mensen met eenzelfde achtergrond. Het optimisme dat hij uitstraalde werkt zeer inspirerend.

Het was een laatste week met heel veel nieuwe indrukken. Tijdens ons verblijf liet India zich kennen als een maatschappij met heel veel facetten. Niet zozeer vanuit het perspectief van de katholieke kerk, maar wel in gang gezet door zeer gemotiveerde priesters voor wie het welzijn van de Indiërs centraal staat.

Tot ziens incredible India!